

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

1. Dubia circa præparationem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

CAPUT XXIV.

Quorundam circa orationem dubiorum resolutio.

Complures Fratrum nostrorum animos initio, ubi in orationem incumbere incipiunt, occupare possunt difficultates, quas hoc loco resolvemus, uti suprâ polliciti sumus, ut quantum quidem in nobis est, tractatui huic nihil desit. Et primò quidem ponemus

I. Dubia circa preparationem.

I. *Q*uid faciendum, ubi quis fastidium seu repugnantiam erga orationem persensit? Magnâ opus est fidelitate in semetipso superando, ne unquam ab oratione se subducatur, aut suo in illa muneri desit, quia repugnantia illa manifesta est tentatio Dæmonis. Ad hæc connitendum est, ut affectum erga sanctum hocce exercitium recuperet, tempus aliquod impendendo recollectioni extraordinariæ, petendo licentiam die aliquo hoc sine incolendi solitudinem, servandique silentium, aut etiam hoc sine offerendo Deo actum aliquem pœnitentiæ aut mortificationis corporalis. Et verò nunquid infirmus ciborum laborans fastidio omnibus modis allaborat, ut gustum recuperet? quia cibi, quos cum nausea capit, cum ipsi desipiant, adeò ei multum non proficiunt, atque illi, quos capit cum gustu. Quod si tamen gustum recuperare non possit, nihilominus cibum sumere contendit, quia

hic

hic vitæ ipsius sustentandæ usque adeo necessarius est, ut illo deficiente & ipsa deficiat necesse sit. Idem omninò dicendum est de gustu interiore erga orationem, quæ nostrarum nutrimentum est animarum.

2. *Nunquid ex defectu preparationis oritur, quod ex omnibus illis, qui vacant orationi, tam pauci in illa proficiant!* Utique id oritur ex eo, quod non observent regulas præparationis, quam vocamus *remotam*; quidam enim sui corporis commoda nimium consecretantur, ac vitam ducere volunt suavem, suoque genio commodam. Alii sui corporis sensibus cohibendis & cogitationibus moderandis minus æquo student, animo semper distracti, millenisque phantasiis impertinentibus & chimæricis implicati, ut proinde nimiam corporis animique libertate gaudentes devotionem amittant, compunctionis spiritum extinguant, minusque serii, quin potius in omni conversatione sua extroversi evadant; consequenter verò Spiritus sanctus ab illis se subducit, teste Sapiente, ubi ait: *Spiritus sanctus disciplina effugiet fictum, & auferet se à cogitationibus, quæ sunt sine intellectu.* Quantum verò ad illos, qui commodis corporis nimium sunt addicti, Deus ait in libro Geneseos: *Non permanebit spiritus meus in homine, quia caro est.*

3. *Quenam est optima dispositio ad orationem?* Est bona voluntas. Tamen enim necessarium sit, ut quis initio, quantum fieri potest, se astringat ad præcepta, quæ dedimus: multò tamen melius, magisque necessarium est, magno teneri orationis bene faciendæ de-

siderio, quàm scire illius faciendæ methodum. Hoc etenim desiderium solum sufficit ad animam instruendam, quâ ratione facienda sit, ac methodus, quam dedimus inutilis erit, nisi desiderium illud præcesserit.

Hoc solum desiderium quàm efficacissimè instruxerat bonum illum observantiæ nostræ Fratrem Laicum, qui suo labore bene defessus veniens ad orationem pluribus annis non fecit nisi brevem istam, ac excellentissimam: „ Mi Deus, inquebat, sum miser Idiota, quid „ quid tu scis, me dicere tibi debere, hoc dico: „ co: Da mihi gratiam potius moriendi, quam „ faciendi meam propriam voluntatem: „ Sanctus Abbas Paphnutius, ubi beatam penitentem Thaidem ad meliorem frugem converterat, illam conduxit in desertum, ac cellulæ inclusit. Cùm verò ab ea discedere pararet, ipsa eum rogavit, quâ ratione orare deberet: cui sanctus Pater respondit, quandoquidem enormiter Deum ipsa offendisset, indignam esse, quæ nomen illius sanctum pronunciaret ideoque admonuit, ut solummodò diceret: *qui plasma sum, miserere mei.* Tres deinde ipsa annos supervixit, atque omnis oratio illius non fuit alia, quàm ista duo vel tria verba. Nihilominus in mulierem adeò sanctam evasit, ut mortem ipsius consecuta sint plures gloriæ ipsius revelationes sanctis factæ Anachoretis. Quicumque igitur bonæ fuerint voluntatis, se consolari debent, tamen præcepta à nobis tradita, neque memoriâ tenere, neque observare possint, dummodo faciant, quidquid poterunt,

4. *Convenitne multam legere materiam ad hoc, ut quis ad orationem se prepararet?* Error hic est nonnullorum, qui, ne materia ipsis deficiat, metuentes, magnâ cum anxietate multa legunt, multos in animo suo coarctantes pulchros conceptus, ut illos deinde in oratione digerant. Multum illi temporis inutiliter terunt, nihilque faciunt boni. Satis igitur erit duo vel tria puncta sive veritates seligere, quæ inter legendum animo amplius placuerint, quibusque se quis existimet in meditatione amplius commotum iri.

5. *Nunquid expedit sapius mutare librum meditationum?* Minimè profectò, omninò enim necesse est illi, quem quis semel selegerit, legendo diutiùs insistere, ut materiarum, quas meditatatur, cognitionem adipiscatur consequentem. Quod si tamen in argumentis cujusdam libri neque gustum, neque facilitatem persentiscas, poteris commonere Patrem Magistrum, ut ille, si expedire censuerit, librum tibi commutet.

2. *Dubia circa meditationem.*

1. *Qua in re sub meditatione vitanda est curiositas?* Duplici in re. Primò curiosi esse non debemus in examinando, an Mysterium aut punctum, quod meditatur, verum sit, sed ipsum simpliciter nobis credendum est: quia fides totius meditationis fundamentum est, veluti meditatio fidei est excitatio.

Q3

2. Cu-

De
oratione